

Pomoc publiczna – zakaz nabywania udziałów jako środek służący ograniczeniu pomocy publicznej do niezbędnego minimum.

Wyrok Sądu z 8 kwietnia 2014 r.
w sprawie T-319/11 – *ABN Amro przeciwko Komisji Europejskiej*

- 1. Zakaz nabywania udziałów jest środkiem mającym na celu ograniczenie pomocy publicznej do niezbędnego minimum, jednakże ma również pomocniczy cel polegający na zapobieganiu zakłóceniom konkurencji.**
- 2. W uzasadnieniu swoich decyzji instytucje unijne są zobowiązane uwzględnić jedynie fakty i rozważania prawne, które mają decydujące znaczenie dla podjętego działania. Tym samym instytucje nie mają obowiązku odniesienia się do wszystkich okoliczności w sprawie oraz argumentów podnoszonych przez strony postępowania.**

Wyrokiem z 8 kwietnia 2014 r. w sprawie T-319/11 Sąd oddalił odwołanie ABN Amro Group NV (dalej: ABN Amro) od decyzji KE z 5 kwietnia 2011 r. w sprawie C 11/09 (dalej: Decyzja KE) uznającej środki pomocowe zastosowane przez Holandię za zgodne z rynkiem wewnętrznym. ABN Amro żądała uchylenia Decyzji KE w części nakładającej na nią zakaz nabywania wszelkich praw, które mogą umożliwić sprawowanie kontroli powyżej progu 5% w jakimkolwiek przedsiębiorstwie w wyznaczonym okresie (zakaz nabywania udziałów – *acquisition ban*).

I. Stan faktyczny; beneficjent pomocy publicznej

ABN Amro jest instytucją kredytową z siedzibą w Amsterdamie, która specjalizuje się w świadczeniu usług bankowości detalicznej, korporacyjnej oraz usług *asset management*, będąc jedną z największych tego typu instytucji w Holandii.

ABN Amro powstała w 2010 r. w wyniku połączenia, przejętych przez Holandię w wyniku kryzysu finansowego, Fortis Bank Nederland i holenderskich aktywów ABN Amro Holding, co stanowiło jeden z elementów planu restrukturyzacyjnego tych instytucji kredytowych. W planie założono, że działalność tej instytucji kredytowej skupiać się będzie na dwóch podstawowych obszarach, tj. bankowości detalicznej oraz korporacyjnej dla klientów z tzw. mid-market w Holandii. W planie restrukturyzacyjnym przewidziano również szereg środków, z których część została zaklasyfikowana jako stanowiące pomoc publiczną, m.in. rekapitalizację ABN Amro.

KE uznała pomoc publiczną dla ABN Amro za zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107(3) TFUE pod warunkiem wypełnienia przez Holandię i ABN Amro warunków. Jednym z nich był zakaz nabywania przez ABN Amro wszelkich praw, które mogą umożliwić sprawowanie kontroli powyżej progu 5% w jakimkolwiek przedsiębiorstwie w okresie co najmniej 3 lat od wydania Decyzji lub do czasu, gdy udział Holandii w ABN Amro będzie niższy niż 50%, w zależności

które zdarzenie będzie późniejsze. Czas trwania zakazu nie przekroczy jednak 5 lat od momentu wydania Decyzji.

ABN Amro złożyła od Decyzji odwołanie, w wyniku którego Sąd wydał omawiany wyrok.

II. Stanowisko Sądu

1. Zakres nałożonego na ABN Amro zakazu nabywania udziałów

1.1. Błędne zastosowanie przez KE *soft law*, w tym Komunikatu Restrukturyzacyjnego

Sąd oddalił zarzuty ABN Amro dotyczące błędnego zastosowania przez KE *soft law*, w szczególności Komunikatu Restrukturyzacyjnego¹.

ABN Amro powoływała się na okoliczność zbyt szerokiego zakresu zakazu nabywania udziałów, który (i) dotyczył zarówno konkurentów ABN Amro, jak i przedsiębiorców niebędących konkurentami ABN Amro oraz (ii) obejmował udziały mniejszościowe na niskim poziomie, co uniemożliwiało ABN Amro współpracę w zwyczajowych wspólnych przedsięwzięciach pomiędzy podmiotami sektora bankowego, np. w zakresie wypracowania standardów czy też świadczenia usług płatniczych.

Na wstępie swoich rozważań Sąd poczynił dwie uwagi ogólne. Po pierwsze, przypomniał konsekwencje przyjęcia przez KE *soft law* w postaci komunikatów, wytycznych i im podobnych. KE, wydając tego typu dokumenty, wyznacza sobie granice swojego szerokiego uznania administracyjnego w zakresie oceny zgodności pomocy publicznej z rynkiem wewnętrznym. Po ich wydaniu jest nimi związana i nie może odstępować od przyjętych w nich zasad. Wszelkie odstępstwa będą skutkować naruszeniem zasad równego traktowania i uzasadnionych oczekiwań. Po drugie, sprecyzował podstawowe cele środków restrukturyzacyjnych nakładanych na instytucje kredytowe-beneficjentów pomocy publicznej, które jego zdaniem są skierowane na spełnienie trzech podstawowych celów, tj. (i) odzyskanie ich długoterminowej rentowności, (ii) ograniczenie pomocy publicznej do niezbędnego minimum i (iii) zapobieganie zakłóceniom konkurencji w wyniku przyznania pomocy publicznej. Sąd podkreślił, że pomoc publiczna dla instytucji kredytowych powinna być ograniczona do minimum niezbędnego do odzyskania przez nie rentowności. KE, wydając swoje decyzje, powinna zapewnić, że beneficjenci pomocy publicznej oraz ich właściciele ponieśli odpowiednią część kosztów restrukturyzacji.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, że nałożony na ABN Amro zakaz nabywania udziałów słusznie dotyczy wszelkiego rodzaju przedsiębiorców, nie tylko konkurentów ABN Amro. Został on bowiem wprowadzony nie po to, by ograniczać zakłócenia konkurencji, lecz by ograniczyć pomoc publiczną do niezbędnego minimum, na co wskazuje jego przywołana w Decyzji podstawa, tj. punkt 23 Komunikatu Restrukturyzacyjnego traktujący o wkładzie własnym beneficjenta i podziale obciążenia (*burden sharing*). KE wskazała, że nabycie musi być związane procesem restrukturyzacji i poprawą rentowności beneficjenta pomocy publicznej. *A contrario*, każde nabycie nieprowadzące do tego celu, a finansowane ze środków publicznych, jest zakazane i sprzeczne z zasadą ograniczenia pomocy publicznej do niezbędnego minimum. Sąd zauważył również, że celem wprowadzenia zakazu nabywania udziałów było doprowadzenie do jak najszybszej spłaty

¹ Komunikat KE w sprawie przywrócenia rentowności i oceny środków restrukturyzacyjnych stosowanych w sektorze finansowym w dobie kryzysu zgodnie z regulami pomocy państwa, pkt 22 i nast. (OJ C 195/9 z 19 sierpnia 2009 r., s. 9; dalej: Komunikat Restrukturyzacyjny).

1
K
A
R

pomocy publicznej przez ABN Amro kosztem rozwoju poprzez przejęcia. Jeżeli przed jej dokonaniem ABN Amro dysponowałaby środkami na dokonywanie zakupów udziałów, świadczyłoby to o nadmiernej wysokości pomocy publicznej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd podkreślił, że zakaz nabywania udziałów jest środkiem mającym na celu ograniczenie wsparcia do ścisłego minimum, jednakże ma również pomocniczy cel polegający na zapobieżeniu zakłóceniom konkurencji. Dzięki zakazowi nabywania udziałów ABN Amro nie będzie bowiem mogła się rozwijać, naruszając konkurencję poprzez spożytkowanie pomocy publicznej na przejęcia. Zdaniem Sądu środki restrukturyzacyjne nie mogą być skierowane na zwiększenie efektywności funkcjonowania instytucji kredytowej-beneficjenta pomocy publicznej, lecz jedynie na przywrócenie jego rentowności. W związku z tym zakaz nabywania udziałów obowiązuje również po odzyskaniu przez ABN Amro rentowności, wypracowane zaś zyski powinny być przeznaczane na wynagrodzenie jej właścicieli, tj. Holandii, i w rezultacie spłatę pomocy publicznej.

Sąd przypomniał również, że zakaz nabywania udziałów nie jest sprzeczny z art. 41 Komunikatu Restrukturyzacyjnego, który umożliwia KE akceptację procesu konsolidacji, który będzie skutkował zapewnieniem efektywnej konkurencji i przywróceniem stabilności finansowej. Wiąże się to z uprawnieniem KE do zmiany wcześniej wydanej decyzji administracyjnej. Jednocześnie Sąd wytlumaczył, że „udział” powinien być traktowany funkcjonalnie i obejmuje on wszelkie prawa, które mogą umożliwiać sprawowanie kontroli powyżej progu 5% ustalonego przez KE w Decyzji.

1.2. Naruszenie zasad proporcjonalności, równego traktowania oraz dobrej administracji

Sąd oddalił zarzut ABN Amro dotyczący naruszenia przez KE zasad proporcjonalności, równego traktowania oraz dobrej administracji.

ABN Amro zarzuciła KE, że nałożony na nią zakaz nabywania udziałów jest nieproporcjonalny do założonych celów. Uznała również, że została potraktowana w sposób nazbyt restrykcyjny w porównaniu z innymi instytucjami kredytowymi, które otrzymały pomoc publiczną. Co więcej, zdaniem ABN Amro KE nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia Decyzji w części dotyczącej zakazu nabywania udziałów i tym samym naruszyła zasady dobrej administracji.

Sąd, rozważając kwestię proporcjonalności środków nakładanych na instytucje kredytowe-beneficjentów pomocy publicznej, zauważył, że jej warunki każdorazowo powinny być dostosowane do sytuacji ekonomicznej beneficjenta, w tym uwzględniać wysokość udzielonego wsparcia i charakterystykę rynków, na których działa beneficjent. Tylko pomoc o takiej charakterystyce umożliwi zapobieganie ewentualnym zakłóceniom konkurencji. Sąd odniósł się również do trybu nakładania warunków pomocy publicznej dla instytucji kredytowych. Stają się one wiążące po uprawomocnieniu decyzji KE i nie muszą być ostatecznie zaaprobowane przez państwo członkowskie. Co więcej, KE powinna oceniać plan restrukturyzacji jako całość i jeżeli uzna to za konieczne, do uznania go za zgodny z rynkiem wewnętrznym może go zmodyfikować, np. poprzez wprowadzenie dodatkowych obowiązków dla beneficjenta.

Przy ocenie proporcjonalności zakazu nabywania udziałów nałożonego na ABN Amro Sąd kierował się zasadą, że jest to środek, którego podstawowym celem jest ograniczenie pomocy do niezbędnego minimum. Nie są przy jego ocenie istotne kwestie związane z efektywnością działalności beneficjenta. Zdaniem Sądu KE była uprawniona do zastosowania zakazu nabywania

udziałów, gdyż dzięki temu ABN Amro nie wykorzysta publicznych środków na finansowanie działań potencjalnie naruszających konkurencję na rynku i niepowiązanych z procesem restrukturyzacji. Sąd uznał, że inne środki nie przyczynią się do osiągnięcia powyższego celu. Proponowany przez ABN Amro „netting” inwestycji, polegający na obowiązku dokonania zbycia przez ABN Amro części działalności każdorazowo po dokonaniu przez nią nabycia udziałów, Sąd uznał za trudniejszy do wprowadzenia i zarazem łatwiejszy do obejścia. Jednocześnie zakaz nabywania udziałów nie był bezwzględny i zawierał wyłączenia, gdyż ABN Amro mogła dokonywać transakcji *private equity* zgodnie z przyjętym i zaakceptowanym w toku postępowania przed KE biznesplanem.

Analizując proporcjonalność kwestionowanego środka, Sąd odniósł się również do okoliczności, że pomoc publiczna dla ABN Amro nie wynikała ze złego zarządzania. Sąd zgodził się z KE, że w związku z brakiem nadmiernego ryzyka, podjętego przez ABN Amro w toku jej działalności, pomoc dla niej nie wywołuje ryzyka „pokusy nadużycia” (*moral hazard*) i jest mniej szkodliwa dla rynku wewnętrznego. Nie oznacza to jednak, że nie wywołuje ona negatywnych skutków dla konkurencji, którym KE powinna przeciwdziałać. Profil ryzyka instytucji kredytowej otrzymującej pomoc publiczną jest istotnym, lecz nie jedynym czynnikiem przy ustalaniu warunków pomocy publicznej dla beneficjenta. Nakładając na ABN Amro zakaz nabywania udziałów, KE winna była uwzględnić również takie okoliczności, jak brak wykorzystania środków strukturalnych oraz wysokość udzielonego wsparcia.

ABN Amro zarzuciła również KE, że naruszyła zasadę równego traktowania, gdyż, odmiennie niż w podobnych sprawach, nałożyła na ABN Amro zakaz nabywania udziałów zarówno przedsiębiorstw konkurencyjnych, jak i nie-konkurentów oraz wprowadziła ograniczenie nabyć do wysokości 5% udziałów, gdy w innych przypadkach pomocy publicznej dla instytucji kredytowych KE zakazywała jedynie przejąć kontroli nad takimi przedsiębiorstwami. Zgodnie z pkt 38 Komunikatu Restrukturyzacyjnego, KE zobowiązana jest do uwzględniania w swojej analizie potencjalnych środków strukturalnych dotychczasowego dorobku decyzyjnego KE. Sąd zinterpretował Komunikat Restrukturyzacyjny w sposób funkcjonalny, rozszerzając ten obowiązek KE również na środki behawioralne, co pozwoliło mu ocenić merytorycznie zarzut ABN Amro. Wyraził jednakże wątpliwość, co do możliwości porównywania pomocy publicznej przyznanej instytucjom finansowym w kryzysie. Podkreślił bowiem, że podejmując swoje decyzje KE ocenia sytuację danej instytucji kredytowej na podstawie *soft law* opartego na dotychczasowym orzecznictwie. Analizowane przez KE środki odnoszą się do konkretnych problemów i charakterystyki danej instytucji kredytowej, jak również do konkretnego kontekstu gospodarczego. Zdaniem Sądu sama okoliczność niezastosowania w sprawie ABN Amro odstępstw od zakazu nabywania udziałów, jest wystarczająca, aby przesądzić o odmiennych okolicznościach sprawy. W kwestii proceduralnej Sąd zauważył, że ciężar dowodu w zakresie wykazania czy w innych decyzjach KE zastosowała mniej rygorystyczne środki, spoczywa na ABN Amro.

ABN Amro podniosła również zarzut naruszenia zasady dobrej administracji poprzez brak odpowiedniego uzasadnienia Decyzji poprzez niewskazanie zasad wyrażonych w Komunikacie Restrukturyzacyjnym, na których została ona oparta. Sąd przypomniał ogólną zasadę dobrej administracji, zgodnie z którą instytucje unijne powinny dokładnie i bezstronnie ocenić wszystkie istotne aspekty w indywidualnej sprawie. Według Sądu w zaskarżonej Decyzji KE dochowała tego standardu. Samo nieuwzględnienie wniosków Holandii i ABN Amro o złagodzenie zakazu

nabywania udziałów składanych w toku postępowania nie może bowiem zostać uznane za działanie sprzeczne z zasadą dobrej administracji.

Analizując zarzut naruszenia obowiązku odpowiedniego uzasadnienia działań, Sąd podkreślił, że uzasadnienie powinno wskazywać na rozumowanie instytucji unijnej będące podstawą jej działania i powinno być tak sformułowane, aby umożliwić sądom Unii Europejskiej ocenę jego legalności, zainteresowanym zaś ochronę swoich praw. Instytucje unijne są zobowiązane uwzględnić jedynie fakty i rozważania prawne, które mają decydujące znaczenie dla podjętego działania. Tym samym nie mają one obowiązku odniesienia się do wszystkich okoliczności w sprawie oraz argumentów podnoszonych przez strony postępowania. Sąd przypomniał, że uzasadnienie środka negatywnie wpływającego na sytuację danej osoby będzie wystarczające, gdy środek ten zostanie podjęty w kontekście znanym tej osobie i umożliwiającym jej zrozumieć jego zakres. Co więcej, każdorazowo gdy podejmowana przez KE decyzja jest precedensowa, tj. znacząco wykracza poza zakres dotychczasowego orzecznictwa, powinna ona w szerszy sposób uzasadnić podejmowane działania.

Zdaniem Sądu w Decyzji KE w sposób dostateczny uzasadniła zastosowanie zakazu nabywania udziałów wobec ABN Amro i tym samym dochowała wymaganego dla działań instytucji unijnych standardu prawnego. Z tego powodu nie miała obowiązku odnosić się w Decyzji do wszystkich alternatywnych propozycji Holandii i ABN Amro dotyczących zakresu zakazu nabywania udziałów w szczególności, że nie miała ona charakteru precedensowego. Ze względu na charakter zastosowanego środka i wzgląd na konieczność ograniczenia pomocy publicznej do niezbędnego minimum Sąd uznał, że nie było możliwości jego złagodzenia, czego KE dała wyraz w korespondencji, także za pomocą poczty elektronicznej, z Holandią i ABN Amro w toku postępowania. Sąd podkreślił również, że cel zastosowanego zakazu nabywania udziałów, tj. ograniczenie pomocy publicznej do niezbędnego minimum, wyjaśnia brak podjęcia przez KE szczegółowej analizy wpływu tego środka na rynek.

2. Czas trwania zakazu nabywania udziałów

2.1. Naruszenie zasady neutralności wobec publicznego lub prywatnego charakteru własności

Sąd oddalił zarzut ABN Amro dotyczący naruszenia art. 345 TFUE.

ABN Amro zarzuciła KE, że zakaz nabywania udziałów powiązany ze strukturą własnościową ABN Amro, w szczególności w aspekcie jego czasu trwania, narusza zasadę neutralności wobec publicznego lub prywatnego charakteru własności. ABN Amro podnosiła *również, że nie wolno traktować własności państwowej jako per se stanowiącej pomoc publiczną.*

Sąd zauważył, że nałożenie na beneficjenta pomocy publicznej obowiązków mających obiektywne przyczyny i związanie ich z własnością państwową nie narusza art. 345 TFEU. Działania KE zdaniem Sądu dążyły do ograniczenia skutków dwóch środków pomocowych, które polegały na nacjonalizacji i rekapitalizacji Fortis Bank Nederland.

Sąd częściowo uwzględnił jednak argumentację ABN Amro, uznając, że nie jest pomocą publiczną, *lecz jedynie jej rezultatem.*

2.2. Naruszenie przez KE art. 107(3)(b) TFUE i błędne zastosowanie *soft law*

Sąd oddalił zarzut ABN Amro dotyczący naruszenia przez KE art. 107(3)(b) TFUE i błędne zastosowanie *soft law*.

Zdaniem ABN Amro KE nieprawidłowo zastosowała pkt 40 Komunikatu Restrukturyzacyjnego, zgodnie z którym czas trwania zakazu nabywania udziałów powinien trwać co najmniej 3 lata, jednakże nie dłużej niż do zakończenia planu restrukturyzacyjnego. ABN Amro podniosła, że zakaz nabywania udziałów nie powinien trwać dłużej niż 3 lata, gdyż nie była ona poddana żadnemu procesowi restrukturyzacji.

Analizując zarzut ABN Amro, Sąd zauważył, że konieczne jest ustalenie czy zakaz nabywania udziałów nałożony na ABN Amro jest zgodny z zasadami restrukturyzacji beneficjenta ujętymi w pkt 23 Komunikatu Restrukturyzacyjnego. Sąd dokonał wykładni tego punktu, wiążąc go z pkt 40 Komunikatu Restrukturyzacyjnego, uznając, że mają one tożsamy charakter. W związku z tym wszelkie środki służące restrukturyzacji mogą być stosowane do czasu, gdy istnieją okoliczności ich wprowadzenia.

Zdaniem Sądu, zakaz nabywania udziałów nie był związany z planem restrukturyzacji, lecz ze strukturą własnościową ABN Amro, a jego zakończenie ze względu na istotę zastosowanego środka, tj. rekapitalizację, nie jest bezpośrednio związane ze splątą pomocy, lecz momentem wybycia się przez Holandię większościowego udziału w ABN Amro. Należy mieć bowiem na uwadze kontekst gospodarczy udzielonej ABN Amro pomocy, że korzyści z niej płynące ustaną dopiero po wybyciu się przez Holandię kontroli nad beneficjentem pomocy. Sąd podkreślił, że kilkukrotna interwencja publiczna Holandii na rzecz Fortis Bank Nederland oraz ABN Amro Holandia mogła stanowić zapewnienie, że ABN Amro jest bankiem bezpiecznym, co ułatwiało jej zbieranie funduszy z depozytów. *Świadczy o tym również fakt, że Fortis Bank Nederland podkreślał w swoich materiałach reklamowych dla inwestorów, iż jest bankiem z państwowym właścicielem, co miało zapewnić zaufanie klientów.*

Zdaniem Sądu KE nie nałożyła na ABN Amro nadmiernie długiego zakazu nabywania udziałów. Nie przekracza on bowiem 5-letniego okresu referencyjnego, który KE wyznaczyła w Komunikacie Restrukturyzacyjnym KE, np. dla środków strukturalnych. Jednocześnie przestanie on obowiązywać po 5 latach od wydania Decyzji, niezależnie od okoliczności czy Holandia wyzbędzie się swoich akcji w ABN Amro.

2.3. Naruszenie zasad proporcjonalności, równego traktowania oraz dobrej administracji

Sąd oddalił zarzuty ABN Amro dotyczące naruszenia zasad proporcjonalności, równego traktowania oraz dobrej administracji.

ABN Amro zarzuciła KE, że nakładając zakaz nabywania udziałów trwający potencjalnie 5 lat, naruszyła zasadę równego traktowania, ponieważ w podobnych sprawach KE zobowiązała inne banki, które otrzymały pomoc publiczną, do nienabywania udziałów innych przedsiębiorców jedynie przez 3 lata.

Sąd zauważył, że w trakcie kryzysu finansowego nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie tożsamości sytuacji ekonomicznej instytucji kredytowych-beneficjentów pomocy publicznej. Ciężar wykazania okoliczności, że sytuacja ABN Amro jest porównywalna z sytuacją innej instytucji kredytowej, spoczywał na ABN Amro. Sąd oddalił zarzut ABN Amro, uznając, że choćby ze względu

na brak zastosowania w niniejszej sprawie środków strukturalnych, sytuacja ABN Amro była odmienna od przywoływanych przez nią decyzji.

Zdaniem ABN Amro czas trwania zakazu nabywania udziałów jest nieproporcjonalnie długi, gdyż KE nie przedstawiła przekonujących dowodów na konieczność jego zastosowania w okresie dłuższym niż 3-letni, wskazywany w Komunikacie Restrukturyzacyjnym. ABN Amro w szczególności kwestionowała adekwatność 5-letniego zakazu nabywania udziałów do jego zamierzonych celów.

Analizując tę kwestię, Sąd uznał, że zastosowanie maksymalnie 5-letniego okresu zakazu nabywania udziałów pozwala na spełnienie podstawowego celu tego środka, jakim jest ograniczenie pomocy do niezbędnego minimum. Na jego proporcjonalność wpływa również okoliczność, że przestanie on obowiązywać w momencie wyzbycia się kontroli nad ABN Amro przez Holandię, co wskaże na zakończenie występowania pomocy publicznej. Po tym okresie środek ten nie będzie już uznawany za wkład ABN Amro w ograniczenie wysokości pomocy do minimum. Straci również *raison d'être* jako środek przeciwdziałający naruszeniom konkurencji, co jednakże było jedynie jego pomocniczym celem. Sąd uznał, że inne możliwe środki, takie jak sprzedaż akcji ABN Amro w drodze pierwotnej oferty publicznej, będą mniej efektywne do osiągnięcia przedstawionych wyżej celów. ABN Amro nie udowodniła jednocześnie, że zakaz nabywania udziałów obniży cenę jej sprzedaży prywatnym inwestorom. Co więcej, KE zastosowała środek najmniej uciążliwy dla beneficjenta, gdyż w toku postępowania odeszła od swojej pierwotnej propozycji zniesienia zakazu nabywania udziałów jedynie przypadku pełnej prywatyzacji.

Sąd za trafny uznał pogląd KE, że państwowa własność ABN Amro może przynosić jej korzyści. Potwierdzają tę okoliczność raporty agencji ratingowych, w których wskazano, że struktura własnościowa ABN Amro i wsparcie akcjonariuszy ma istotne znaczenie dla oceny banku. Sąd wskazał również na warunkowy charakter okresu obowiązywania zakazu nabywania udziałów, który w przypadku prywatyzacji ABN Amro zakończy się przed upływem 5 lat od jego wprowadzenia. Co więcej, wyznaczenie momentu granicznego, po którego przekroczeniu zakaz nabywania udziałów automatycznie przestaje mieć zastosowanie, może być korzystne dla ABN Amro, gdyż pozwoli jej nadal czerpać korzyści z dotychczasowej struktury własnościowej.

Sąd nie podzielił również poglądu ABN Amro, że KE naruszyła zasady dobrej administracji i niedostatecznie uzasadniła Decyzję. KE rozważyła bowiem wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności sprawy, jak również odpowiednio wykazała związek pomiędzy strukturą własnościową ABN Amro i okresem obowiązywania zakazu nabywania udziałów.

Wojciech Podlasin

doktorant w Zakładzie Europejskiego Prawa Gospodarczego Wydziału Zarządzania Uniwersytetu Warszawskiego; prawnik w warszawskim biurze kancelarii Linklaters; e-mail: Wojciech.podlasin@post.pl